

Tárkányi Imre

Szindbád legújabb utazása...

Szindbád, a hajós nyugodt léptekkel igyekezett a Duna-partról a Mókus utca felé. Most éppen egyedül élt. Majmunka, a kedves, középkorú nő kiadta az útját. Egy táncosnő miatt. Szindbád érezte, tudta, hogy vétkezett. De mit tegyen? Ilyen volt. Szerette a nőket. Egy séta, szelíd kézfogás... Némán ülni valahol a temetőben. Hőesés közben nézni a csendes sírokat, melyek alatt asszonyok, férfiak rejtőznek. Figyelni az alkonyi árnyakat, melyek a kopasz fűzek alatt tovalebbennek...

Igen, Szindbád ilyenkor úgy érezte, hogy érdemes élni. Ezekért a pillanatokért. A mosolyért, mely egy tovatűnő arcról felé suhant. Az ablakok mélyéből –a homályból – halk zene szólt. Zongora elhaló akkordjai... Egy szomorú melódia. A kéz, amely játszotta, tegnap még őt ölelte.

A Mókus utca most is olyan volt, mint akkor régen, amikor az Író arra járt. Az Író, Szindbád atyai jó barátja, testi-lelki cimborája. Ő fogta Szindbád kezét, ha asszonyok haját simogatta. Az Író irányította lépteit, intézte el: mikor, hová utazzon... Együtt ültek a Kéhli Vendéglő asztalánál, és itták a bort. És együtt kanalazták Majmunka konyhájában a finom, aranyló színű húslevest... Íze még most is szájában volt.

A Kéhli asztalain gyertyák égtek. Megannyi lobogó-lángoló kandaláber. A magas támlájú székeken idegenek ültek. Szindbád nem ismerte őket. Leült az első székre. A falon koszorú, a színes szalagon aranyló betűk. Emlékezés. Valaki beszélt. Az Íróról – a testi-lelki jó barátról. Szindbád elérzékenyült. Milyen jó az emlékezés. Egy régi barátira, az Aranykéz utcai szép napokra, a nőkre, akiket már régen elfelejtett... Valaki egy könyvet szorongatott hóna alatt, borítóján az Író arcképe. Mintha mosolyogna rá. És halkan mondaná: Szindbád, még nem késő! Hajózz tovább! Hisz tudod, én írtalak...

Szindbád némán bólintott, azután elindult a kijárat felé. Senki sem vette észre, hogy eltűnt az éjszakában. Talán még várt reá egy utolsó utazás, egy végső kaland... Egy lány, akinek a csókjá mámorító volt, mint legtüzesebb bor – és akinek mosolyától Szindbád szíve, – ha nem is hevesen, de egy kicsit megdobbant...